

Коли я думаю про Україну, в моїй уяві постає вишневий сад, волошки в житі, зелені водоспади густих верб, що тихо спадають у дзеркальну синь ставка; поважні квіти соняшника з яскравими променистими пелюстками, які повертають свої золотаві голівки вслід за сонцем, простежуючи весь його шлях. Я бачу мальовничі села, оточені зеленими левадами; маленькі містечка і величезні мегаполіси, у яких проживають щирі й завзяті люди. Я чую спів жайворонка, тихий плескіт хвиль Дніпра і Десни; чую, як тихо шепоче колосся в полі про трепетне кохання берізки і ясеня, що ростуть на околиці лісу.

Я люблю подорожувати, відкривати для себе все нові й нові таємниці нашої землі, милуватися її краєвидами, зустрічатися з новими людьми, слухати неймовірні історії й легенди. Але завжди хочеться хоча б на день повернутися на малу Україну, малу батьківщину – найсвятіше місце, де минули найкращі незабутні дитячі роки; місце, де почувала себе найщасливішою у світі людиною. Це земля батьків, дідів, прадідів. Це маленький всесвіт, де на очах рідних, друзів, сусідів, на їхніх словах, учинках формувалася як особистість. Мала батьківщина завжди поруч, навіть якщо я далеко. Вона – у подиху вітру, у шелесті листя, у п'янкуму запаху весняних квітів, у тихому плюскоті річки. Моя мала батьківщина – це «край солов'їних симфоній, рушниковий» Кролевець, невеличке мальовниче містечко на півночі Сумської області, де кожен куточок щось про себе розповідає, щось тобі шепоче, тільки потрібно вміти це почути. Цей затишний і гостинний поліський край овіяний легендами. Одна з них розповідає про те, як на берегах річки Свидні полював польський король (а діялось це на початку XVII століття, коли ця місцевість була під Польщею). Так сталося, що він залишився сам на сам із диким кабаном. Підоспіла варта, врятувала короля. Тому, на знак свого спасіння, саме на цьому місці король заснував місто. Кролевець самим своїм ім'ям вказує, що був заснований королем (польське слово «król» означає «король»). Про славне минуле міста та розвинену торгівлю свідчить і його герб: на синьому тлі вбраний воїном архангел Михаїл тримає у правій руці меч, а в лівій – терези; стоїть він на чорному змії, зав'язаному вузлом.

Той, хто хоча б один раз бував у «рушниковому» містечку, назавжди запам'ятає його чудові краєвиди, красу та довершеність природних дарів і людських талантів. У Кролевці розташована унікальна ботанічна пам'ятка природи загальнодержавного значення, найзагадковіше диво України – яблуня-колонія. Більше двохсот років поспіль милує людське око княжа яблуня своїм біло-рожевим цвітом; приходять до неї навесні малі й старі, щоб насолодитися її красою, зарядитися її благодатною енергетикою. А восени – щоб скуштувати запашних яблук, адже вони не звичайні, а, як запевняють кролевчани, і хвороби лікують, і щасливе сімейне життя забезпечують. Підійдеш до яблуні, пригорнешся до її шорсткого стовбура, заговориш до неї тихим шепотом – і, здається, потягнеться вона тобі назустріч, обніме тебе своїми вітами, поділиться своєю життєдайною енергією. І стане легко на душі, радісно, підуть у небуття всі твої біди-печалі. А ще кажуть, що вже два століття сумує яблуня за своїм князем (тому і називають її «княжою»), який її посадив і який знайшов свій вічний спочинок під її вітами (мабуть, саме через це стовбури яблуні пригинаються до самої землі, щоб заховати від інших те найдорожче, що мають).

Кролевеччина славна такими дивами природи, як дуб-орел (висота якого 30 метрів, обхват – 5,5 м. Скільки б цікавих історій міг би він повідати, якщо умів би говорити, адже росте на цій землі майже 500 років!), диво-сосна, Дубовицька

криниця (з цілющою водою, і тому до неї звідусіль тягнуться прочани). Ще одна легенда розповідає, що історія криниці сягає XVI століття і пов'язана з образом Богоматері, ікону якої, начебто, саме в цьому місці знайшов пастух, і якого засліпило її сіяння. У Кролевці існує гарна традиція: молодята, що тільки побралися, обов'язково відвідають цілюще джерело, яке дарує здоров'я та силу.

Я люблю приїжджати в гості до міста свого дитинства, блукати його вулицями, подумки розмовляти з ним, спостерігати, як воно змінюється, ще раз і ще раз милуватися його пам'ятками.

Ось іду по дорозі, і мені стає легко, хочеться йти і йти, не зупиняючись. Коли бачиш усю красу оточуючого тебе світу, в душі пробуджуються благородні почуття, починаєш любити все навколо. Ти радієш і посміхаєшся кожному дереву, кожній комашці, хочеться бігти, летіти, мчатися кудись. У такі моменти виникає бажання поділитися радістю, розповісти всім, яке прекрасне життя, яка красива земля...

На південно-східній околиці міста, поблизу старовинного шляху на Глухів, посеред великого саду з декоративними та фруктовими деревами, стоїть садибний будинок місцевих дворян Рудзинських. Від вулиці до парадного фасаду веде пряма алея, що закінчується круглою клумбою перед портиком. За будинком униз по схилу йде левада. У 1845 році у садибі провів декілька днів Тарас Григорович Шевченко, він намалював портрет Йосипа Федоровича Рудзинського. Зараз на базі цього маєтку працює дитячий пульмонологічний санаторій.

Ще одна садиба пов'язана з іменем найгеніальнішого українського поета-садиба Огієвських. В їхньому будинку, розташованому на західній околиці міста, 25 серпня 1859 року Тарас Шевченко з братами Лазаревськими зупинився на ніч. Упродовж 1857-1858 років у місті не раз бувала письменниця Марко Вовчок, знайомилася з жителями, слухала їхні оповідки, легенди, записувала народні пісні та прислів'я. Також місто відвідали російські

письменники Іван Аксаков і Микола Лєсков, враженнями від перебування у цих дивовижних місцях вони поділилися на сторінках своїх творів.

Багата Кролевецька земля і талановитими людьми. Вона є батьківщиною одного з перших українських етнографів Григорія Калиновського, вченого-лісознавця, засновника лісової дослідної справи Василя Огієвського, відомого педагога Тимофія Лубенця, всесвітньо-відомого художника-авангардиста Олекси Грищенка, видатного українського перекладача, який володів двадцятьма мовами, Миколи Лукаша та ін. У місті народився, жив і творив український письменник Панас Кочура, який понад 45 років був прикутий хворобою до ліжка. Пам'ятаю, як у старших класах зачитувалася його творами про декабристів та їхніх сміливих жінок, які відмовилися від усього, тільки б бути поряд з чоловіками, розділити тяжку долю. Зараз школа, в якій я навчалася (а також свого часу навчався і видатний український перекладач Микола Лукаш), носить ім'я Панаса Кочури.

Не можна говорити про Кролевець і не згадати кролевецький рушник, що є символом, своєрідним кодом України. Коли споглядаєш його велично-божественну красу, то здається, що весь світ стає величавим і невимірним, а його чарівні візерунки беруть твою душу у полон. Рушник супроводжує кожного з нас усе життя – від народження і до останньої хвилини, це оберіг дому, атрибут свята, тепло в душі. На рушник стають молодята у РАГСі, щоб сімейне життя було щасливим і сонцяським. Рушник пов'язує наречених на довге життя під час обряду вінчання в церкві. Оселя, прикрашена ним, стає схожою на яскраву писанку і навіки захищена від усяких негараздів.

Кролевецький рушник обійшов увесь світ: прикрашав і державні установи, і селянські хатини, і царські палаци, і навіть отримав золоту медаль у Парижі. Саме кролевецькі рушники замовив собі на весілля Тарас Григорович Шевченко – після того, як побачив їх у сім'ї Огієвських.

Відчуваючи любов до рідних місць, неможливо не думати про любов до своєї держави – України. Любуючись рідними просторами, задумуєшся про весь світ, особливо про батьківщину. І ти починаєш розуміти, як прекрасно бути частиною цього світу. Рідні місця допомагають відчутти красу життя, зрозуміти неповторність своєї Батьківщини – України. І поки ми живемо на цій чудесній землі, ніколи не забудемо своєї величі, будемо сильними, життєрадісними, щирими і завзятими...

